

kunne bosætte sig i oversøiske Lande i nær Fremtid. I Princippet skulde derfor hele denne Rest være under I. R. O.'s Forsorg i Samarbejde med den danske Stat.

Jeg maa give mine Kolleger en Undskyldning for at have behandlet et lokalt Spørgsmaal ret udførligt, men jeg har gjort dette for at vise, at Oprettelsen af I. R. O. ikke bør hæmme eventuelle andre Foranstaltninger, der maatte blive truffet lokalt for at løse Problemerne; vi kunde ønske, at I. R. O. bl. a. bliver organiseret saaledes, at den kan samle alle lokale Oplysninger og Erfaringer. Af samme Grund støtter vi Planen om, at I. R. O. bør overtage det Arbejde, der gøres af andre mellemfolkelige Organisationer, der behandler lignende Spørgsmaal, som f. Eks. det af Regeringerne oprettede Flygtninge-Udvalg.

Vi vilde gerne gaa endnu et Skridt videre med Decentralisationen af Organisationens Arbejde under Forudsætning af, at Kontrollen bliver centraliseret. Det er ofte hændt, at flere mellemfolkelige Organers Administration har dækket de samme Omraader. Vi saa ikke gerne I. R. O. øge denne Forvirring og ønsker heller ikke, at Organisationen skal paadrage sig unødvendige Udgifter. Det kunde derfor være nyttigt at undersøge Mulighederne for at overlade Omsorgen for og Underholdet af Flygtningene til Administrationsorganer, der findes paa Stedet, kun undergivet Centraladministrationens Kontrol.

Der er for Tiden over hele Verden en Mangel paa Arbejdskraft, der utvivlsomt frembyder en gunstig Baggrund for I. R. O.'s Arbejde, og det vil øjensynligt blive en af Organisationens første Opgaver at undersøge Mulighederne for den størst mulige Spredning af de ægte Flygtninge og tvangsforflyttede Personer. Der kan ikke være Tvivl om, at en frivillig Hjemsendelse bør være det første Maal, men selv derefter vil der være store Mængder, der ikke kan hjemsendes, og hvis Sammendragning i overfyldte Omraader og i Uvirksomhed let kan føre til Skabelsen af en frugtbar Jordbund for politisk Propaganda af en Karakter, der ikke er i Fredens Interesse. Man løser ikke et Spørgsmaal af denne Art blot ved at flytte det til et andet Sted, men man kan løse det ved at sprede det. Vi tillægger derfor den Funktion, der henvises til i Artikel 2, b, som behandler Spørgsmaalet om ny Bosættelse af Enkeltpersoner og Familieenheder, særlig Betydning.

Den australske Delegerede bragte det Spørgsmaal paa Bane, om dette Arbejde hellere skulde betros til en særlig Institution end til en Kommission, der arbejder direkte under Sekretariatet eller det økonomiske og sociale Raad. Det er i Princippet ogsaa vor Mening, at særlige Institutioner ikke bør oprettes vilkaarligt, blot fordi dette eller hint Spørgsmaal maatte kunne isoleres. I den foreliggende Sag er vi imidlertid overbevist om, at det, der nødvendigvis kræves, er et uafhængigt mellemfolkeligt Organ, der er i Stand til at træffe hurtige og øjeblikkelige Foranstaltninger paa Stedet. Det er klart, at man aldrig maa tabe Organisationens midlertidige Karakter af Syne — at dens Funktion ikke er at skabe Arbejdsfelter, men at løse et konkret Spørgsmaal.

Det maa ogsaa erindres, at hvad vi foreslaar nu, er en Behandling af Flygtningene, der er langt mere menneskelig — langt mere beskærmet — end Behandlingen af Pilgrimene, Hugenotterne og Tyskerne fra 1848, som Fru Roosevelt henviste til. Men det kunde maaske være godt for os at huske paa, at disse Flygtninge i gamle Dage kunde bevæge sig i en fri Verden, hvor Grænserne ædelmodigt blev aabnet for at modtage dem.

Ud fra disse Betragtninger og fra de Erfaringer, som den danske Regering har indhøstet under Behandlingen af disse og lignende Problemer, opfordrer vi vore Medlemsstatskolleger til at støtte denne Organisation uden Karrighed og Forbehold. Spørgsmaalet er ikke af lokal Betydning, men noget, der angaar alle. Der er ingen Tid at spilde, og det medfører stor Fare at udsætte Sagen eller sammenblende den med andet.